

Sygn. akt V KZ 37/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **W. P.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 października 2014 r.,

zażalenia skazanego W. P. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału XVII Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 sierpnia 2014 r.,

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wskazany zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego Wydziału XVII Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia osobistej kasacji wniesionej przez skazanego W. P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt ... 149/14, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt ... 1385/13, wobec faktu, że kasacja nie odpowiada wymogom formalnym przewidzianym w art. 526 § 2 k.p.k., albowiem nie została sporządzona i podpisana przez obrońcę będącego adwokatem.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył skazany, które we wniesionym środku odwoławczym nie kwestionował argumentów przywołanych w zaskarżonej decyzji, lecz podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności – surowości - orzeczonej prawomocnie kary 3 lat pozbawienia wolności postulował o zmianę wyroku Sądu

odwoławczego przez obniżenie tej kary do roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem takiej, jaka została mu wymierzona przez Sąd I instancji. W wywiedzionym zażaleniu wprawdzie skarżący nie formułował wniosku odwoławczego, jednak analizując intencje skarżącego w kontekście art. 118 k.p.k. należy uznać, że wniósł on o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie przedstawił on żadnych argumentów, które podważałyby prawidłowość stanowiska wyrażonego w zaskarżonym zarządzeniu. Stosownie do treści art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od wskazanych w tym przepisie podmiotów, to powinna zostać sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. W związku z tym osobista kasacja skazanego nie realizuje przymusu adwokacko - radcowskiego, a zatem obciążona jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie jej biegu.

Należy przypomnieć, że w niniejszym postępowaniu Przewodniczący Wydziału XVII Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. zarządzeniem z dnia 13 maja 2014 r. wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu celem sporządzenia kasacji bądź wydania opinii w trybie art. 84 § 3 k.p.k. (k.233). Obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do złożenia kasacji formułując swoje stanowisko w należycie umotywowanej pisemnej opinii z dnia 6 czerwca 2014 r. (k. 252- 257). W. P. został o tym fakcie w odpowiedniej formie poinformowany (k.261). Należy podkreślić, że skazany nie kwestionował wywodów tej opinii. Nadto obrońca z urzędu w swej decyzji co do istnienia bądź braku podstaw do wniesienia kasacji zachowuje pełną autonomię i stanowisko to jest dla sądu wiążące. W tej sytuacji prawo skazanego do korzystania profesjonalnej pomocy prawnej, w sytuacji gdy wykazał on niemożność poniesienia wynikających z tego tytułu kosztów bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), zostało zrealizowane przez jednokrotne przyznanie - z urzędu - obrońcy dla wykonania czynności procesowej objętej przymusem adwokacko - radcowskim.

Oznacza to, że Sąd nie miał obowiązku wyznaczania skazanemu kolejnego obrońcy, który zgodnie z oczekiwaniami W. P. sporządziłby i wniósł kasację (zob. postanowienie SN z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997/9-10/82).

W konsekwencji, skoro sporządzona przez skazanego kasacja jest dotknięta brakiem formalnym, który nie został w trybie art. 120 § 1 k.p.k. usunięty w terminie określonym w piśmie z dnia 18 czerwca 2014 r. (k. 261), to prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jej przyjęcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.